

अमुत्रापि परलोकेपि गतां वैवस्वतहतामपि मां विदित्वा पराक्रम्य पराक्रमं कृत्वा आनेष्यत्येव अतोयूयं शंसतेत्यन्वयः ॥ ३५॥ गृध्रं जटायुषं ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥
तुभ्यमिति पाठे त्वयेत्यर्थे आर्षतत् ॥ नशक्यइत्यत्र हेतुः सत्त्ववानित्यादि ॥ ३९ ॥ ४० ॥ इति रामाभि० रा० ति० आर० एकोनपंचाशः सर्गः ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥
तं शब्दं जटायोपश्यमामिति शब्दं अवसुप्तः भोजनोत्तरं दिवैव गाढसुप्तोपि शुश्रुवे ॥ ततस्तेन शब्देन प्रबुद्धो रावणं निरैक्षत ॥ १ ॥ २ ॥ दशग्रीवैतिसंबुद्धिः ॥ अहं सत्य

विदित्वा तु महाबाहुरमुत्रापि महाबलः ॥ आनेष्यति पराक्रम्य वैवस्वतहतामपि ॥ ३५॥ सातदाकरुणावाचो विलपंती सुदुःखिता ॥ व
नस्पतिगतं गृध्रं ददर्शाय तलोचना ॥ ३६ ॥ सातमुद्वीक्ष्य सुश्रोणीरावणस्य वशंगता ॥ समाक्रंदद्रयपरादुःखोपहितयागिरा ॥ ३७॥
जटायोपश्यमामार्यहियमाणामनाथवत् ॥ अनेन राक्षसेन्द्रेण करुणं पापकर्मणा ॥ ३८ ॥ नैष वारयितुं शक्यस्त्वया कूरो निशाचरः ॥
सत्त्ववाजितकाशीचसायुधश्चैव दुर्मतिः ॥ ३९ ॥ रामाय तु यथा तत्त्वं जटायोहरणं मम ॥ लक्ष्मणाय च तत्सर्वमाख्यातव्यमशेषतः ॥
॥ ४० ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकांडे एकोनपंचाशः सर्गः ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ तं शब्द
मवसुप्तस्तु जटायुरथ शुश्रुवे ॥ निरैक्षद्रावणं क्षिप्रं वैदेहीं च ददर्श सः ॥ १ ॥ ततः पर्वतशृंगाभस्तीक्ष्णतुंडः खगोत्तमः ॥ वनस्पतिगतः श्री
मान्व्याजहार शुभांगिरं ॥ २ ॥ दशग्रीवस्थितो धर्मेपुराणे सत्यसंश्रवः ॥ भ्रातस्त्वं निन्दितं कर्म कर्तुं नार्हसि सांप्रतं ॥ ३ ॥ जटायुर्नामना
म्नाहं गृध्रराजो महाबलः ॥ राजा सर्वस्य लोकस्य महेंद्रवरुणोपमः ॥ ४ ॥

संश्रवः सत्यप्रतिज्ञः सीतारक्षणे अहं सहाय इत्युक्तत्वादिति भावः ॥ नाम्ना जटायु
रिति प्रसिद्धोऽतो मत्समक्षमीदृशं कर्म कर्तुं नार्हसि ॥ भ्रातरिति सामप्रयोगः ॥ यद्येवं न त्यक्ष्यसि तदा सत्यप्रतिज्ञत्वान्मया सह युद्धं भावीति दंडप्रयोगश्च व्यंग्यः ॥ ३ ॥
राजेति सर्वस्य लोकस्य राजत्वेन तवापि राजेति ध्वनितं ॥ ४ ॥